

Totolan Wi

prosinec 2011

Měsíční korálky

Zpravodaj Lidu Medvědího potoka, rodičů a příznivců kmene

*** Wowapiska Oyate Mato Wakpala, Ate, Ine, Kola**

Jsme tu jeden pro druhého, a to nás spojuje.

Prosinec:

Název pochází od slova „prosiněti“ (problesknout), což značí, že se jedná o měsíc, kdy slunce už jen občas prosvítne (probleskne) mezi mraky. Název měsíce může být též odvozen od slova *siný* (modravý, šedivý). V římském kalendáři byl prosinec desátým měsícem (proto se jmenuje v jiných jazycích december, podle decem = deset). V roce 153 př. n. l. byly přidány ještě další dva měsíce.

Pranostiky na prosinec:

Studený prosinec - brzké jaro.

Když prosinec bystří, po vánocích jiskří.

Vane-li v prosinci vítr východní, špatnou naději mají nemocní

Je-li prosinec deštivý, mírný a proměnlivý, není se kruté zimy třeba báti.

Prosinec proměnlivý a vlhý, nedělá nám zima těžé hlavy.

Prýští-li ještě v prosinci bříza, nemívá zima mnoho síly.

Mrazy, které v prosinci brzy ochabnou, znamenají zimu mírnou.

Když v prosinci hrom ještě hučí, rok příští stále vítr fučí.

Mléčná dráha v prosinci jasná, bude v příštím roce úroda krásná.

Mnoho sněhu v prosinci - mnoho ovoce a trávy.

Když v prosinci mrzne a sněží, úrodný rok na to běží.

Mrazivý prosinec, mnoho sněhu, žízňivý roček bude v běhu.

V prosinci-li zima, sněh-li hojně lítá, hojnost všady bývá žita.

Prosinec se sněhem na pěšině, žitko je na každé výšině.

Jsou-li v zimě po cestách ledy, podaří se výborně zelí.

Pošmourný prosinec, dobré je znamení pro sady, lučiny i všechno osení.

Prosinec, když je mu zima, halí se v bílý kožich.

Prosinec naleje a leden zavěje.

Jaký prosinec, takové jaro.

Hřmění v prosinci zvěstuje silné větry.

Jaký prosinec - takový červen.

Po studeném prosinci bývá úrodný rok.

Jaké zimy v prosinci, taková tepla v červnu.

Není-li prosinec studený, bude příští rok hubený.

PROSINEC

MC Není nutno...
(Písničky J. Uhlíře & Z. Svěráka)
Supraphon, 1993

hudba: J. Uhlíř
text: Z. Svěrák

♩ = 130

Je prosinec a vrabec prosí mějte lásku v duších a
li-sto-no-ši klapky nosí na promrzlých uších Spí včelí úl spí bí-lá
zahrada spí světa půl mráz řeku o-přá-dá Slyš koledu...

Slyš koledu si dítě zpívá
hlas má trochu tklivý
však v jablku se hvězda skrývá
budem dlouho živi

Spí včelí úl
spí bílá zahrada
spí světa půl
mráz řeku opřádá

Spí včelí úl
spí bílá zahrada
spí světa půl
mráz řeku opřádá

Postůj chvíli chvíli chví - li budeš bí - lý bí - lý bí - lý
pro-to-že se krásně chu-me - lí bílou plá - ní plá - ní plá - ní pán a
paní paní paní do lesa si vyšli na jme - lí
Je prosinec...

Je prosinec a vrabec prosí
mějte lásku v duších
a listonoši klapky nosí
na promrzlých uších

Spí včelí úl
spí bílá zahrada
spí světa půl
mráz řeku opřádá

Spí včelí úl
spí bílá zahrada
spí světa půl
mráz řeku opřádá

Lá la lá lá
lá lá lá lá la
spí světa půl
mráz řeku opřádá

Ze zápisníku vedoucího aneb ztraceni.

(Založeno na plus mínus pravdivých zážitcích)

Ztratit se dá různě, mohlo by se zdát, že nejlépe se lze ztratit na neznámém místě se špatnou mapou. Zápisník vám přináší důkaz o tom, že zabloudit může i banda zkušených vedoucích, a to na místech, která všichni známe i poslepu. Tedy to jsme si alespoň mysleli. Co dodat, oranžové fáborky tomu moc nepomohly. Dále vám přinášíme oblíbený Hoštejn, tentokrát z pohledu nováčka a začínající vedoucí, jak si pamatují pochod tmou, metr a půl sněhu, zimu a odbočka nikde...

Bojovka pro solné sloupy (tragikomedie o čtyřech dějstvích)

Původně jsem chtěla oprášit vzpomínku na doby, kdy schengenský prostor neexistoval a my cestou z Revízu do Zlatých hor málem zbloudili do Polska. Necht' alespoň zazní nejlepší výrok z téhle akce: „Podle téhle mapy bychom měli být na támhletem kopci ☺.“ A teď něco současného, zda-li pak poznáte, kde a kdy se tohle odehrálo?

V: „Jdu svolat děčka.“
B: „Hned jak je svoláš vyrazíme do lesa. Kdo všechno děláte solné sloupy?“

C: „Já.“

F: „Já.“

O: „Já taky.“

Š: „Já fotím.“

R: „Já děším děti.“

B: „Ehmm a víte někdo, kde jsou ty označené místa s kartičkami? Kdo to dělal?“

O: „Myslím, že Chuck, Vojcek, Fráňa a Šimon.“

B: „Super kluci, tak nás tam zavedete.“

F: „No, hmmm, jo.“

(konečně vyrazíme)

Š: „Tady jsou rozvěšené ty dýně.“

B: „Fráňa kam dal kartičky Chuck?“

F: „No to já nevím, to ví asi Šimon.“

Š: „Já nevím, kam to dal, ale přišel zhruba od tama *(ukazuje tmou)*.“

C: „Tak jo, co hledáme?“

Š: „Stromy s oranžovým fáborkem.“

(po deseti minutách hledání)

C: „Jak daleko jste to dávali?“

Š: „No asi 50 m...“

B: „Tohle je víc než 50, už ani nevím odkud jsme vyšli, ještě že to hrajeme tady. Tak jinak Fráňo, kde je tvůj strom, kde Vojckův a kde Šimonův?“

F: „Můj je někde tam *(opět ukazuje do černé tmy)*, kde je Vojckův nevím, ale přišel odněkud zleva.“

Š: „Já ten svůj nemůžu najít.“

Ostatní: „:-@“

(po nějaké chvíli máme Fráňův strom a jako bonus narážíme na Vojckův)

Š: „Tady je cesta, ten můj strom byl vpravo od ní.“

O: „Tak jo my jdeme tudy, vy to zkuste dál.“

B: „Hej za chvíli tu jsou děčka, nemůžou tu potkat solný sloupy, jak pobíhají po lese a hledají, kde mají stát.“

R: „Kde je ta cesta? Nemám baterku“

Š: „Tadyýýýý.“

B: „Šimone byl ten tvůj strom vidět z cesty?“

Š: „Ne, je to spíš schovaný.“

B: „Néééééé.“

(a čas plynul...)

B: „Šimone mám ho, hej kde jste?“

Š: „Ondra s Rosnatkou našli ten poslední. Běž za nima, mají jednu baterku.“

B: „Uffff.“

Konec dobrý všechno dobré, když děčka dorazily, sloupy stály na svých místech jako vytesané. Les byl najednou přeplněn svitem baterek, dusotem nohou a jekotem (to když Rose na někoho bafla). Ale my solné sloupy ze čtvercového lesa na Ochoze víme své. Každý les dokáže být velký a temný, zvláště když nevíte, kam máte vlastně dojít ☺.

Rozhovor solných sloupů je zrekonstruován dle vzpomínek, rozmluvy nejsou zcela přesné, ale obsazení a smysl zůstává.

Bělka

Ztraceni na Hoštejně

Je to nějakých pět šest let zpět, co jsem jela na svou 1. víkendovku. Taky to byla naše první výprava na Hoštejn. Byl už sníh, zima, brzo tma, ale my i přes to nastoupili a odjeli (s mírnými obavami, zda se vrátíme všichni).. Když jsme se ocitli na zastávce Hoštejn, byla už tma. Neztráceli jsme však optimismus a vyrazili k chatě (téměř).. Kevin v čele s baterkou prošlapával cestu. Věděli jsme, že je to (a teď si nevpomenu, takže si vymyslím :D) první odbočka vpravo. Bohužel - byla tma. A v lese bez vyšlapaných cest, s těžkými batohy a ještě k tomu po tmě se šlo dost těžko. Ale co se dalo dělat, hrdost nám nedovolila se vrátit na nástupiště, počkat na vlak do Olomouce a běžet domů. Tak jsme šli, šli, šli, šli,..... Vážně dlouho. Jéé! Odbočka! Nadšené jsme se po ní vydali.. Jenomže! Chata nikde.. Smutně (a někteří i trochu našťvaně) jsme se otočili a vraceli na původní cestu. Totéž se opakovalo ještě jednou.. Až pak, z ničeho nic, se v lese objevila ta správná odbočka! Šťastně jsme si oddychli, že už je to konečně za námi a budeme si moct odpočinout – v teple s trochou horkého čaje. A právě v tuto chvíli jsem zjistila, že mi někde po cestě vypadla termoska s tím nejlepší maminčiným čajem! ☺ Chudák Kevin.. Jakožto správný vedoucí, nazul boty, oblékl bundu, vzal čelovku a vydal se hledat moji termosku. Měla jsem trochu strach.. Bála jsem se, že ji Kevin nenajde a že bude dost našťvaný. Bělka mi nabízela svůj čaj, ale já odmítla a bedlivě sledovala kliku, doufajíc, že Kevin brzo vejde se zářivým úsměvem. A taky že jo! Byla jsem moc šťastná, že doma nebudou našťvaní a že mám svůj čaj. Zbytek výpravy byl moc fajn, sníh úplně všude a radost z něj taktéž.

Rose

Na začátek by asi mělo zaznít, že únorový termín Hoštejna byl původně zarezervovaný pro Mývaly a Mloky a my měli jet v květnu, jenže Mývalům a Mlokům se termín kryl s jinou akcí, a tak jsme si to vyměnili... Nevím jak děti, ale my na nádraží žádné obavy nepociťovali, ty se dostavily až ve vlaku, kdy nám došlo, že v únoru je tma už o půl páté. Zároveň jsme se s Kevem navzájem ujišťovali, že cestu si určitě pamatuje, i když byl na Hoštejně jen jednou, a to v létě. Po vystoupení z vlaku doopravdy tma jako v pytli, přes vesnici to šlo, ale jakmile jsme začali stoupat do lesů začaly problémy, sněhu po kolena, my táhli boby a jelo pár nováčků. Kevin jako buldozer prošlapával cestu a zakládal pravidelně výškové tábory. Bohužel dětem slíbil, že za desátým bude následovat chata. Po dvanáctém výškovém táboře začaly být děti nervózní, po patnáctém jsem znejistěla i já. Zastavili jsme u podezřele vyhlížející odbočky, hnání touhou po chatě jsme se rozhodli risknout sestup do údolí. Měla jsem dojem, že chatu dokonce vidím, bohužel cesta se brzy ztratila, my se brodili sněhem po pás a vidina chaty byl pouze přelud mé unavené mysli. Zaveleli jsme k opětovnému výstupu, po půl hodině jsme zase stáli na cestě na kopci, Kevin ještě někde v údolí tlačil menší děti. Během čekání na zbytek výpravy jsme se všichni zahřívali teplým čajem, tedy až na malou Marušku, které termoska vypadla z batohu někde při pekelném výstupu. Už tak toho měla plný kecky, poprvé na výpravě, my ji vláčíme závějeji a ještě ztratí termosku. Nutno dodat, že i přes tuto nepřízeň osudu to nesla statečně a vytrvale odmítala napít se ode mě teplého čaje (možná měla strach, že je otrávený a my chceme ukončit její utrpení ☺). Po chvíli se z lesa vynořil i Kevin a po válečné poradě jsme usoudili, že už jsme příliš daleko a odbočku jsme asi přešli. Vraceli jsme se, když tu náhle stojí Kevin rozzářený u odbočky. To je ona. I z davu zaznělo, to si děláš srandu, tuhle odbočku viděli cestou sem skoro všichni... Stalo se, odbočku viděli všichni, bohužel ten jediný, který by ji poznal si jí při prorážení sněhu nevyšimnul, tma a sních dokáží zmást prostor i čas... O tom, jak jsme slavně dorazili na chatu ve které bylo – 15°C, už psala dříve Míša. Ale ještě něco se na chatě stalo, Kevin mi říká: „když jsme lezli do toho kopce našel jsem termosku, není tvého bráchy?“ Nebyla, patřila totiž Marušce. Kdo pozorně četl, ví že Maruška víkend přežila a vrátila se i s termoskou ve zdraví domů a po letech vyrostla z Marušky Rose. Naše příběhy se lehce liší, kdy a jak našel Kevin termosku si možná nepamatuje už ani on sám, jedno je však jisté, od této památné výpravy slychá každý Blešivec a Bzučák, že kdo nezažil peklo jako na Hoštejně, neví co je pořádná víkendovka. A začalo to prostou výměnou termínů. Proto letos v únoru sraz opět na Hoštejně.

Bělka

Příště následuje: Ze zápisníku vedoucího aneb nadšenci mnoha povolání

Jsmo nadšení pedagogové, protřelí organizátoři, zkušení vůdci, ale mnohdy také adoptivní maminky a tatínci, odvážní kuchaři, bezradní zdravotníci, expresní švadleny, nevyspalí topiči, potulní herci, stavitelé chýší... Čím vším už jste byli, v čem jste se zdokonalili a co jste se v našem kruhu naučili?

Vysoce podezřelá květena: Jak, že se to jmenuješ? Díl III.

Před námi je dlouhá a možná i bílá zima, prostě to pravé období pro teoretickou botaniku. Takže všem botanikům, kteří nemají do čeho píchnout (a nejen jim), přinášíme již třetí díl vysoce podezřelých květeny. Do vánočních prázdnin vás také s největší pravděpodobností čeká botanické překvapení, takže pozorně sledujte náš web.

1. **Bračka rolní** je příbuzná svízelům, jedná se o poléhavou bylinu s chlupatou lodyhou a světle fialovými květy. Dříve rostla honě jako plevel na polích.

2. Na tuto rostlinu můžete narazit na jižní Moravě. Roste na zasolených půdách a pro květ jsou typické dlouhé podpurné listeny. Patří do čeledi šachorovitých, je kriticky ohrožená a jmenuje se **kamyšník přímořský**.

3. Další kriticky ohrožený druh naší květeny se jmenuje **řepeň durkoman**. Patří mezi hvězdčicovité, je tolerantní k zasoleným půdám. Celá rostlina je chlupatá a plod se podobá plodu durmanu.

4. **Šater zední** je hvězdčicovitá rostlina rozšířená především na vlhkých polích a vypuštěných dnech rybníků. Někdo zná rod šater také pod názvem nevěstin závoj.

Bělka

Podzimní Ochoz – Po stopách ...

Je tu 26. říjen a konečně nadcházejí podzimní prázdniny, které jdou ruku v ruce s podzimním Ochozem. Sešli jsme se ráno před DDM, kam spolu s námi dorazily i paní redaktorka Ester Snová, sestra Mamby a autorka již známému článku a slečna učitelka Haňula Nadšená. Vyrázili jsme vstříc Ochozu. Po dojetí jsme šli navštívit tři místní obyvatele : Bonifáce Paletku, Starou Mařu a Pěťu Křížíka. Ti nám pověděli informace o dění v tomto kraji. Poznatky jsme sepsali, odprezentovali a vydali jsme se na lov Mařčiných zubrů, kteří Mařce utekli. Některé kopytníky jsme však museli ztvárnit my sami. Po každém úkolu jsme dostali archeologickou památku. Večer za námi přišel Pan Pumpkin, rozdělil nám dýňová semínka a pověděl nám o dění v kouzelném lese. Skrývající se před upírkou jsme tedy ještě šli získat co nejvíc dýní a šli jsme spát.

Dalšího rána jsme se vydali do přírody. Sbírali jsme listy na odpolední tisknutí, hráli hry a běhali k náramkovým bránám. Po obědě jsme na Lykovo doporučení nosili „svačinky“, k různým vykopávkám, v tom nám ale bránil Lojza a jeho banda. Až jsme jim všechno předkázali, začali jsme otiskovat listy na trička či jinou látku a obtiskli jsme pokojovou vlajku. Večer nás čekalo Ochozské chytračení provázené Valerií. Proti našim 3 jednotlivým týmům nastoupili i obhájci Mařčini zubři. Po vypjatém logické souboji jsme se vydali na kutě.

Na začátku třetího dne jsme zamířili k lesním galeriím Jindry Zpozakopca, které někteří hlídali a někteří se naopak vloupávali do cizích a zapamatovávali si obrazy. Dále jsme šli schovat naše ořechy v lese a vzápětí jsme vyšli naše i cizí hledat. Po odpočinku nás čekala další bojovka: navštěvovali jsme opět místní obyvatele Bohouše, Růžu a znovu Mařku. Od nich jsme získali části zašifrované zprávy. Až po vyřešení jsme zjistili, že na poli na nás čeká Pěťa Křížík s hádátky. Ti hlídají brambory, které potřebujeme na Velkou krumpli. Po jejich nasbírání jsme rozdělali oheň a naše kobzole jsme opekli. Ty jsme později spolu s porotou ochutnávali. Před spaním nás ještě čekal kmenový sněm.

Čtvrtý den jsme po snídani chytali pašeráky přenášející Růžiny dýně. Po jejich dochytání jsme se odebrali do kouzelného lesa, kde jsme měli pochyťat rozličné duchy podle našich schopností. Duchové nám pak pověděli o stromě, u něhož je schován poklad. Ten jsme našli a vrátili jsme se na oběd. Nyní jsme měli čas vymýšlet naše nakonec velmi podařená divadla. Následovně jsme se mohli oodávat tancovačce, ale i čtení nebo hraní her.

Poslední den, který pro některé začal půlnocí a některým v průběhu rána jsme uklidili, sbalili a nachystali se na odjezd. Před ním jsme se však šli projít ke kyselce, kde jsme si zahráli různé hry. Se vzpomínkami na krásně prožitých 5 dnů se vracíme domů.

(Prezident)

Anketa: Co se Ti nejvíce líbilo na Ochoze Po stopách...?

Vraní oko: No, (*chvilé přemýšlení*), asi ta poslední hra. Jak jsme tam byli pomalovaní.

Michal: Musím chvilku přemýšlet. (*Po chvilí*). Nejvíc se mi líbila závěrečná hra, jak jsme běhali po tom lese. Po čtvercovém lese. A taky, že jsem spal nahoře a ne na té škvíře mezi posteleva jako minule.

Blatan: Na Ochoze? Na Ochoze se mi nejvíc líbil Ochoz.

Pišťucha: Mě se neptej, já nejsem správná osoba (*zasměje se*). Klidně to tam napiš.

Ale to pak budeš vypadat trapně.

Tak počkej, já si vymyslím nějakou dlouhou báseň na odpověď.

(Žádnou nevymyslel)

(HgS)

Z časopisu Šřep se nám podařilo získat pár řádků. Rádi se o ně s vámi podělíme.

Byla jsem na Ochoze!

Opravdu to tam žije a nečekala jsem, že jak místní tak zájezd dětí z Olomouce budou tak sdílní. Udělala jsem hodně rozhovorů a zde jsou některé z nich.

Lojza Vykopávka

Jak jste se dostal ke svému koníčku?

Lojza: „Už v kolíbece jsem měl krumpáč, první díru jsem udělal do kolíbečky.“

Co říkáte na to, že vás mnozí ve vesnici kritizují kvůli dírák, které kopete?

Lojza: „Já nekopu velký díry, odborná práce je odborná práce. Když se jim díry nelíbí, ať si je zahrnou.“

Co nejzajímavějšího jste našel?

Lojza: (dlouze přemýšlí) „No, truhličku, teď nedávno, ale nic moc zajímavého, sice si pro ni přijeli až z Brna, ale vypadli divně, až z Brna, pro truhličku, no chápete to?

Jo, a ještě bylo zajímavý, když jsem našel bílýho králíčka, byl celej ztuhlej a vypadal jako v letu, jo, a byl dost hluboko.“

Obyvatelé Ochozu skrývají mnohá tajemství a účastníci zájezdu z Olomouce se s nimi rádi vyfotografovali.

Est

Do Totolanu můžete přispívat i vy! Ano, je to tak. A nabízíme vám rovnou dva způsoby. První spočívá v tom, že se stanete součástí **redaktorského týmu**, občas se objevíte na schůzi, kde se budou rozdělovat témata, nějaký si vyberete a vzhůru na věc! Pokud si ale zoufáte, že nemáte tolik času, je pro vás jako stvořená druhá možnost – u nástěnky visí krabice s nápisem „**Hoď to tam**“. Na kousek papírku napíšete nějakou **poznámku, perličku, inzerát** či cokoliv, co si přejete, aby se v Totolanu objevilo a dáte do krabice. Naše redaktorka Kachna ji čas od času vybere a sestaví z vašich příspěvků rubriku „**A je to venku**“.

Totolan Wi pro Vás připravili:

Křišna, Jarda, Rumělka, Prezident, Bělka a Rose. Výňatek z časopisu Střep od ester Snové.

Dům dětí a mládeže Olomouc, tř. 17. listopadu 47
771 74 Olomouc 1
tel: 585 223 233, e-mail: panda@ddmolomouc.cz
Jaroslav Marx mobil: 737 41 88 16
DDM: www.ddmolomouc.cz

ZO 71/02 ČSOP Upolín, Skřivánčí 23, 779 00 Olomouc 9 upolin@upolin.com
Lid Medvědího potoka: www.upolin.com/LMP/lmp.htm

CDM ČSOP: www.smop.cz zde můžete najít dost zajímavostí o činnosti mopíků v celé České republice, na začátku každého měsíce vydávané JUVY – zpravodaj s radami, texty, fotkami ... občas se tam píše i o nás a vůbec